Jak ze spisů správních vysvítá, byly veškeré tyto momenty podnětem úvah a rozboru zejména ve vyjádření pražského fysikátu, které se údaji odporu podrobně zabývalo, a o něž se i dobré zdání státní zdravotní rady opíralo. Podotknouti jest, že jednotlivé údaje ve vyjádření tom neuchylují se od údajů odporu a stížnosti tak, že by jevilo se nutným, aby straně byly údaje ty předkládány. Rovněž nemohl soud nalézti, že by údaje ty potřebovaly nějakého doplnění k tomu, aby mohl býti na nich založen bezpečný úsudek o otázce svrchu uvedené, což ostatně stížnost ani nenamítá. Mohl by tedy býti za tohoto stavu věci spor jen o to, zdali úsudek z daných skutečností vyvozený jest správný. Poněvadž úsudek o tom, zdali existenční schopnost lékárny již zařízené bude povolením nové lékárny ohrožena čili nic, jest výsledkem hodnocení daných okolností skutkových, nemůže nss správnost úsudku toho, jsa vázán ustanovením §u 6 zák. o ss, věcně přezkoumati, a poněvadž po stránce formální neshledal ani nějaké vady v postupu úřadu, ani že by úsudek úřadu, srovnávající se s velkou částí vyjádření ve věci podaných, byl s obsahem spisů resp. se zjištěnými okolnostmi v rozporu, musil stížnost, pokud popírá správnost onoho úsudku žal. úřadu uznati za neodůvodněnou.

Nemohl však přiznati oprávněnosti ani výtce stížnosti, že odůvodnění nař. rozhodnutí bylo nedostatečné. Aby odůvodnění rozhodnutí správního úřadu vyhovovalo požadavkům řádného řízení správního, jest třeba, ale také postačí, aby z něho byl zřejmý i právní názor i skutkový podklad, na němž rozhodnutí je založeno. O tom, že v daném případě jde o rozřešení sporu vzneseného na úřady správní na základě ustanovení §§ 48, 58 a 10 odst. 3 zák. č. 5 ř. z. z r. 1907, nemůže býti nijaké pochybnosti a také stížnost jest si toho zřejmě vědoma. Pokud pak jde o skutkový podklad nař. rozhodnutí, nemohly ani v tom směru vzejíti st-li důvodné pochybnosti o tom, že úsudek úřadu o jediné otázce, která, jak bylo vyloženo, jest na sporu, t. j. o otázce ohrožení lékárny st-lů, zakládá se na hodnocení jednak obj. skutečností, jednak individuelních poměrů lékárny této. Obojích těchto skutečností dovolával se majitel lékárny ve svém odporu proti povolení nové lékárny, a jenom momenty tohoto druhu mohly podle povahy věci býti také substrátem úsudku úřadu o řečené otázce. Poněvadž pak mezi konkretními údaji strany a těmi, o něž podle spisů se opíral úřad, nějakých rozporů není, jest patrno, že rozdíl mezi stanoviskem st-lů a úřadu záleží jen v rozdílném hodnocení týchž okolností. Aby úřad také onen interní myšlenkový proces, který označuje se jako hodnocení skutkových okolností v důvodech rozhodnutí nějak rozváděl, z povinnosti úřadu rozhodnutí odůvodniti nijak nevyplývá a nebylo by ostatně za všech okolností a ve všech směrech ani možno. Že st-lé nedostatečností odůvodnění nař. rozhodnutí ve své obraně nijak zkráceni nebyli, vyplývá ostatně již z toho, že ve stížnosti skutečně uplatňují námitky proti všem skutkovým předpokladům, na nichž úřad podle spisů své rozhodnutí založil.

Č. 5507.

Živnostenské právo: K prodeji pálených lihových nápojů v nádobách neuzavřených s obsahem nejméně $^1/_8$ litru je třeba koncese k provozování živnosti hostinské a výčepní.

(Nález ze dne 20. března 1926 č. 5681).

Věc: Karel Š. v M. (adv. Dr. Vlad. Domorázek z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o hostinskou koncesi.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Zsp v Praze odepřela rozhodnutím z 11. července 1924, potvrzujíc výměr osp-é z 5. července 1924, st-li koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepní s oprávněním prodávati pálené nápoje lihové v nádobách neuzavřených s obsahem nejméně $^1/_8$ litru v čp. ... a to již z toho důvodu, že potřeba obyvatelstva v M. této živnosti nevyžaduje, jelikož jest více než dostatečně kryta dosavadními živnostmi toho druhu, a dále proto, že koncese k drobnému prodeji nápojů lihových ve spojení se živností obchodní nutno z důvodu akce pro potírání alkoholismu pokud možná nejvíce omezovati.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podaná, vytýká předem, že úřad zamítl něco, oč st-l nežádal, t. j. koncesi hostinskou, ač žádal pouze o udělení koncese prodávati pálené nápoje v nádobách neuzavřených s obsahem nejméně $^1/_8$ litru.

Námitka tato jest bezdůvodná, neboť takovýto prodej nápojů jest provozováním živnosti hostinské a výčepnické ve smyslu živn. řádu; novela z 15. března 1883 č. 39 ř. z. v bodě 15 § 15 za koncesované prohlásila živnosti hostinské a výčepnické, počítaje k nim výslovně i výčep a drobný prodej pálených lihových nápojů v nádobách neuzavřených s obsahem nejméně $^1/_8$ litru, o jaký se st-l dle vlastního svého tvrzení právě ucházel. Nař. rozhodnutí ostatně právě tak jako rozhodnutí prvé instance výslovně zamítá žádost st-lovu o udělení koncese hostinské a výčepnické omezené na oprávnění prodávati pálené nápoje lihové v nádobách neuzavřených s obsahem nejméně $^1/_8$ litru. — — —

č. 5508.

Známky: Co jest rozuměti »podnikem« a »označením podniku« podle známk. zákona z r. 1890?

(Nález ze dne 20. března 1926 č. 5682).

Věc: Firma Optimit, akc. spol. v Praze proti ministerstvu obchodu (min. m. taj. Dr. Jos. Fák) o ochrannou známku.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-lka žádala u obch. a živn. komory v Praze, aby na ni byly přepsány známky zapsané pro firmu Sch. u obch. a živn. komory ve Vídni pod č. 21403 a 21404. Obch. a živn. komora v Praze tuto žádost zamítla výměrem z 23. května 1924 v podstatě z důvodu, že z údajů žadatelky nenabyla přesvědčení o převedení závodu, na němž právo známkové lpělo, na žadatelku. Odvolání z tohoto výměru bylo nař. rozhodnutím zamítnuto. — — —

Stížnost shledal nss důvodnou.

Podle § 9 zn. zák. z 26. ledna 1890 č. 19 ř. z. tkví právo známkové na podniku, pro nějž známka jest určena, a přechází, změní-li se majetník podniku, na majetníka nového. Označení podniku, pro nějž známka jest určena, jest součásti zápisu známky v rejstříku (§ 14 lit. d). Zákon